

тричето ми Върка: играемъ, четемъ нѣкоя хубава приказка или пъкъ рѣшаваме задачи.

Съ настѣпване на веселата пролѣтъ, събужда се и нашата градинка. Сутринъ при изгрѣвъ — слънце, раждатъ се първитѣ пролѣтни лѣчи и заедно съ тихия лекъ вѣтрець бѣгатъ и се напредварятъ да обсипятъ съ нежнитѣ си милувки току — що разпукналитѣ се пѣстри цвѣтенца.

А лѣтно врѣме, съ настѣпване на прѣкрасния мѣсець май, при пълень разцвѣтъ, тогава малката ни градинка е сѣща чудна китка, изпълняща съ благоуханна миризма всичкия дворъ и жилището ни.

Все прѣзъ това прѣкрасно врѣме, всѣка година, редовень посетителъ на нашата градинка е милото сладкопойно птиче — славейчето.

Вечерь, слѣдъ заходъ — слънце, съ настѣпване на тихитѣ майски нощи, тоя горски пѣвецъ извива на свобода, най-нѣжно до прѣвала на нощъта свойтѣ пѣсни.

И когато въ тия прѣкрасни нощи сме на почивка, унесени отъ чуднитѣ му крѣшни пѣсни, тогазъ осуеѣтно и въ пълна наслада се вдаваме въ сънна почивка.

Тѣй унесени въ най-сладостни мечти, още съ раждането на зората, ни събужда пакъ съ сутринитѣ си пѣсни милата птичка.

Все тѣй прѣзъ всичкото врѣме на омайния мѣсець май ни весели вечеръ и сутринъ нашата сладкопойна птичка.

Съ изминаване на красния мѣсець и скриване на цвѣтята, замлъква и славейчето, като ни напуска — оставя натжжени, и отлѣтява къмъ югъ въ далечнитѣ топли страни, за да очакваме съ нетърпѣнне идването му пакъ за нова пролѣтъ.

Ст. Пончевъ.